

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Велико Търново, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ГАЛИНА КОСЕВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ГАЛИНА КОСЕВА Въззивно гражданско дело № 20234000500393 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение №80/ 21.04.2023г. по гр. д. №122/2022г. ОС- Ловеч е отхвърлил иска на „Агрорайз“ ЕООД, ЕИК 105565499, със седалище и адрес на управление в гр.Видин, жк “Георги Бенковски“, бл.10, вх.“Б“, ап.13, представлявано от В. К. Г.- управител, срещу Т. Б. К. в качеството ѝ на ЧСИ с рег.№815 в КЧСИ и с район на действие ОС- Плевен, с адрес на кантората гр. Плевен, *****, за присъждане на обезщетение на основание чл.441 от ГПК, вр. с чл.74,ал.1 от ЗЧСИ, чл.45 и чл.86 от ЗЗД, в общ размер от 30 522.33лв., от който- главница 27 483.84лв. и лихва 3 038.49лв., като неоснователен и недоказан.

Присъдени са и разноски: „Агрорайз“ ЕООД е осъдено да заплати на Т. Б. К. в качеството ѝ на ЧСИ с рег.№815 в КЧСИ и с район на действие ОС- Плевен, сумата 200 лева, представляваща разноски по делото; и на адв. Ю. С. С. от АК- Плевен, адвокатско възнаграждение на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв., в размер на 1446 лева.

Решението е постановено при участието на „ДЗИ Общо застраховане“ ЕАД и Държавата, представлявана от Министъра на финансите, като трети лица- помагачи на ответника Т. Б. К.- в качеството ѝ на ЧСИ.

В законният срок решението е обжалвано от „Агрорайз“ ЕООД, чрез адв. Р., като неправилно, постановено в нарушение на материалния закон, при

процесуално нарушение, както и необосновано. Съдът неправилно отхвърлил исквете с аргумент, че ищецът не е „обеднял“, тъй като с несеквестрируемите средствата са „удоволетворени негови съществуващи задължения“. Вредата в настоящия казус, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното насочване на принудителното изпълнение към вземания, които по своя характер са целево отпуснати средства на съответния земеделски производител, се извежда от причината, поради която и на ниво българско законодателство и на ниво ЕС тези средства били обявени за „несеквестрируеми“ вземания- именно да бъдат използвани целево във връзка с отпускането им за упражняваната от правния субект дейност. Извода на съда, че след като с тези средства са погасени задължения на длъжника чрез принудителното изпълнение и поради това не е налице вреда, обезсмислял института на „несеквестрируемостта“. Правните норми, уреждащи несеквестрируемостта на имуществото на длъжника били императивни. Всяко пристъпване на този институт съдържало в себе си и пряката и непосредствена последица представляваща вреда- в конкретния случай лишаването от възможност да се използват средствата от длъжника по целевото им предназначение. Предявеният иск не бил за неоснователно обогатяване, за да се извеждат мотиви, че ищецът не е обеднял поради погасяване на негови дългове. Налице било и съществено процесуално нарушение- в доклада първоинстанционния съд не указал на ищеца и представителя му за кои факти и обстоятелства, които са в тяхна доказателствена тежест, не сочат доказателства- за настъпилата за ищеца вреда. Не били дадени и указания при неясност на исковата молба в тази част да поправят същата.

Претендирано е обжалваното решение да се отмени, предявените иски за главница и лихви да се уважат. Претендират се разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правомощията си по чл.269 ГПК, намира за установено следното:

За да постанови решението, първоинстанционният съд е приел, че макар съдебният изпълнител да е допуснал твърдяното нарушение на процесуалните правила- насочил е изпълнение върху несеквестрируемо имущество на длъжника /средства, представляващи публично целево финансиране предназначено за конкретен субект и цел- земеделския производител, във връзка с упражняваната от него дейност, които не могат да се използват за обезпечения и за принудително погасяване на вземания/, ищецът не е установил чрез пълно доказване всички материални предпоставки, обуславящи възникването на твърдяната деликтна отговорност на ответника. Съдът е посочил, че не е доказано настъпването на имущественото увреждане- претърпяна загуба на средства от целево финансиране, т.е. че има реално намаление на имуществото. Приел е, че с изплащането на част от дълга „Агрорайз“ ЕООД реално не е претърпял загуба и не е обеднял, тъй

като с тези суми са удовлетворени съществуващи негови задължения- по вземането на взискателя „Лебозол България“ ООД, на Банка „ДСК“ ЕАД, към НАП и за разносните по принудителното изпълнение. Тези вземания са били ликвидни и изискуеми /т.е.налице е валидно правно основание/ и с погасяването им съдебният изпълнител не е ощетил имуществото на длъжника. Би имало реална вреда в случай, че е проведено принудително изпълнение върху несеквестрируемото вземане при липса на задължения, а в случая дори и след извършеното изпълнение дългът не е погасен изцяло. Съдът е посочил, че липсват твърдения за причиняване на други вреди или загуби от провеждането на принудително изпълнение върху несеквестрируемите вземания, извън изпълнението на съществуващия дълг (например невъзможност да се произведе и реализира земеделска продукция поради лишаването от субсидиите).

Въззивната инстанция споделя изводите на ОС- Ловеч и намира подадената въззивна жалба за неоснователна по същество.

В исковата си молба „АГРОРАЙЗ“ ЕООД е изложил, че по образувано срещу него изп.д.№2262/2019г. ЧСИ е наложил заповед върху банковата сметка на дружеството и изтеглил суми от същата, средствата в която били целеви субсидии и несеквестрируеми, с което нанесъл пряка имуществена вреда върху правната му сфера. Т.е. претендирани са претърпени загуби- неблагоприятно засягане на имуществената сфера на увредения, чрез намаляване на неговия патримониум с изтеглените суми.

За да възникне професионалната имуществената отговорност за причинени имуществени или неимуществени вреди от непозволено увреждане от частния съдебен изпълнител, следва да са осъществени следните предпоставки: деяние на частен съдебен изпълнител при, по повод, или във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия при осъществяване на принудителното изпълнително производство; противоправност; вреди- претърпени загуби или пропуснати ползи; причинно- следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди; вина на делинквента, която съобразно уредената в чл.45 ал.2 ЗЗД оборима презумпция се предполага.

В случая първите две предпоставки са налице, както е приел първоинстанционният съд- съдебният изпълнител е наложил заповед върху суми и ги е разпределил, въпреки, че същите представляват целеви субсидии, несеквестрируеми са и е бил уведомен от банката, че осребрените суми представляват несеквестрируемо имущество /след налагането на изпълнителен заповед върху банковата сметка съдебният изпълнител е бил уведомен от банката- изпълнител на залога, какви средства са постъпвали там/- т.е. ответният съдебен изпълнител е извършил противоправно деяние.

Не е доказана обаче третата предпоставка- настъпването на вреда за ищцовото дружество. Вредата представлява пропуснатата полза /неосъществено увеличение на имуществото/ или претърпяна загуба /намаляване на

имуществото/, като в случая видно от исковата молба се претендира второто-намаляване на имуществото с изтеглените суми. И в исковата молба и във въззивната жалба се сочи, че е налице вреда само поради „нарушение на несекверуемостта и нарушението на императивната правна норма уреждаща несеквестрируемостта“, като във въззивната жалба за първи път се твърди, че вредата е „лишаването от възможността да се използват средствата от длъжника по целевото им предназначение“.

Без да са настъпили вредоносни последици от противоправно поведение не настъпва деликт. Ищецът не оспорва, че е бил длъжник по изпълнението на действително парично задължение по образуваното изпълнително дело, поради което с удовлетворяване на изпълняемото право /частично или изцяло/, макар и с несеквестируеми средства, той е изпълнил свое изискуемо парично задължение. В резултат е налице баланс в неговия имуществен комплекс- от една страна, с процесното изпълнително действие неговият патримониум е намалял, но, от друга, със същия размер неговите задължения също са били редуцирани /т. нар. компенсация между "вредата" и "полза"/. Следва да се отбележи също, че "лишаването от възможност да се ползват средствата от длъжника целево", не означава нито понесена от него претърпяна загуба, нито пропусната полза / и не доказва такива- ТР 3/2021 от 03.11.2022г. ОСГТК, ВКС/.

Видно от първоинстанционното производство, с определение №73/23.01.2023г. ОС- Ловеч е изложил доклад по делото съобразно чл. 146 ГПК, допуснал е доказателствените искания на ищеца, така, както са направени и изрично е дал възможност на страните в 2-седмичен срок от уведомяването им да изразят становището си по проекта за доклад. Във връзка с това ищцовата страна е подала молба- становище вх. №1685/20.03.2023г., с което не е възразила по отношение на разпределената ѝ доказателствена тежест, не е поискала други доказателства, изразила е становище по отговорите на другата страна и конституираните трети- лица помагачи и допуснатата по нейно искане съдебна експертиза, взела е становище по същество, поискала е разноски. В проведеното открито с.з. на 20.03.2023г. пред ОС- Ловеч ищецът не е изпратил представител. Предвид изложеното неоснователни са възраженията във въззивната жалба, досежно липсата на указания от първоинстанционния съд в доклада по делото относно доказателствената тежест на страните и подадените от тях искова молба и отговори, както и предвид претенцията му в исковата молба за претърпени загуби в размер на изтеглените суми. Съдът е длъжен да укаже на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства, а не какви претенции да направят.

Предвид гореизложеното решението на първата инстанция, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Разноски: С оглед изхода на делото на жалбоподателят не се дължат разноски. Същият следва да бъде осъден да заплати на адв. С. адвокатско

възнаграждение в размер на сумата 3092 лева, на осн.чл.38 ал.2 ЗА вр. чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/2004г.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №80/ 21.04.2023г. по гр. д. №122/2022г. на ОС- Ловеч.

ОСЪЖДА „АГРОРАЙЗ“ЕООД с ЕИК 105565499 , със седалище и адрес на управление в гр.Видин, жк “Георги Бенковски“, бл.10, вх.“Б“, ап.13, да заплати на адв.Ю. С. С. от АК- Плевен, със съдебен адрес гр.Плевен, *****, адвокатско възнаграждение на основание чл.38,ал.2 от ЗАДв., в размер на 3092 лева.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщението, при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____